

กำไลบุษบง

บทที่ 7

กานดาหนึ่งฟังผู้ที่แนะนำตนเองว่าชื่อพิทักษ์... ทนายความของคุณไม่งาม พุดเรื่องเงินรางวัล 10 ล้านบาท ที่คุณไม่งามจะมอบให้แก่ผู้ที่นำ “กำไลขวัญ” มาคืนให้ด้วยความอัศจรรย์ใจ รู้สึกเหมือนกำลังฟังละครที่เธอรู้เรื่องราวมาก่อนแล้ว เธอเดาว่าลิขิตคงต้องอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ แต่เธอก็ไม่ได้เอ่ยปากขัดแย้งทัดทาน ได้แต่นิ่งฟังอย่างอ่อนอกอ่อนใจ ผิดกับเรื่องยศผู้เป็นสามีซึ่งฟังทุกคำพุดด้วยความสนใจอย่างยิ่ง

พิทักษ์ตอกย้ำในตอนท้ายว่า

“บ้านกำลังจะถูกรื้อเพื่อสร้างโรงแรม กำไลอาจจะถูกใครพบเข้าก่อนก็ได้”

“แล้วทำไมต้องมาบอกหลุมผม” เขาถามอย่างระแวง

พิทักษ์ตอบว่า

“คุณไม่งามผูกพันกับคุณกานดาและหนูขวัญ.. หมายถึงหนูเรื่องนะครับ... จึงเกิดความเชื่อมั่นและฝากความหวังไว้ ท่านจำได้ว่า หลานสาวเคยสวมกำไลนั้นมาก่อน หากเห็นเข้าก็ย่อมจะต้องทราบว่าเป็นกำไลวงไหน ท่านยังเชื่อตามที่คุณแม่ของท่านเคยเล่าอีกว่า กำไลจะกลับมาหาคนที่เคยผูกพันกัน มันอาจจะฟังดูคร่ำครึ แต่ท่านบอกว่าการที่ได้ลองทำอะไรลงไปบ้างก็ยิ่งดีกว่าที่จะไม่ทำอะไรเลย หรือบางทีอาจจะมีคนพบกำไลแล้วแต่ไม่รู้ค่าใส่เล่นอยู่ก็ได้ หรือมันอาจจะยังรอให้ใครไปพบ พุดกันว่ามันน่าจะตกอยู่แถวๆ นั้นที่จำกันได้ว่าเห็นคุณบุษบงสวมใส่เป็นครั้งสุดท้าย”

“แต่ว่าลูกสาวผมจะไปที่เกาะนั้นตามลำพังได้ยังไง มันปลอดภัยหรือเปล่า”

“เรื่องความปลอดภัย... มันปลอดภัยอยู่แล้วครับ ชาวบ้านเป็นคนงานของเราทั้งหมด ลูกชายของผมคุมงานก่อสร้างโรงแรมอยู่ที่นั่น รับปากว่าจะคอยดูแลคุณหนูให้ รวมทั้งดูแลอาหารการกินและการเดินทางด้วย และคุณหนูจะพาใครไปด้วยก็ได้ เพียงแต่ควรจะไปเจียบๆ ทำงานกันเจียบๆ ไม่ให้เป็นที่สังเกตสงสัย เพราะถ้ารู้กันหลายคน ประเดี๋ยวเรื่องจะขยายไปกันใหญ่ จนอาจจะกลายเป็นเกิดกองทัพนักซุกทอง เพราะว่าเงินรางวัลสิบล้านจะเป็นของใครก็ตามที่พบกำไลนั้น”

“แต่ว่ายังงานการของเขากี่ล่ะ” เรื่องยศไม่วายเป็นห่วง “ลางานไปนานๆ ไม่รู้ว่าเจ้านายเขาจะว่ายังไง ถ้าไปแล้วหากำไลไม่เจอ นอกจากเสียเวลาเปล่าแล้ว เขายังอาจจะเสียงานไปด้วยก็ได้ งานสมัยนี้ไม่ใช่ว่าจะหาได้ง่ายๆ เมื่อไหร่”

“เรื่องนั้นคุณไม่งามท่านคิดไว้แล้วครับ ท่านตกลงที่จะชดเชยค่าจ้างแรงงานให้เดือนละห้าหมื่นบาทโดยจ่ายให้ก่อนทุกเดือน ไม่ให้คุณหนูต้องเสียเวลาไปเปล่าๆ หรอกครับ”

เรื่องยศหนึ่งมองหน้าภรรยา “คุณจะว่ายังไง”

กานดาพุดเสียงอ่อนโดยไม่ยอมสบตาใคร

“ที่จริงหนูวิกิก็คิดจะหางานใหม่ตั้งนานแล้ว เจ้านายคนนี้นิสัยไม่ดี ชอบหาเรื่องลวนลามแกอยู่เรื่อย ฉันทอยากให้เกล่ออกอยู่แล้วค่ะ”

คนเป็นพ่อพยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ลองคุยกับลูกดูซิว่าเขาจะว่ายังไง แต่ที่จริงก็ตีเหมือนกันนะ อยู่ๆ ก็ได้ไปเที่ยวเกาะสวยๆ ได้พักผ่อนไปในตัวด้วย ไม่ต้องเสียเงินแล้วยังได้เงินเดือนอีก”

“แต่ว่าฉันไปกับลูกด้วยไม่ได้หรอกนะคะ ฉันทต้องอยู่ใกล้หมอ ถ้าต้องไปกับลูกคงจะเหนื่อยมากเรื่องเดินทาง”

“คุณไม่ต้องไปไหนหรอก อยู่กับผมที่นี่แหละ” เขาพุดก่อนจะมองหน้าทนายความอย่างเพ่งพิศ “ผมขอเวลาคุยกับลูกก่อนนะครับ เขาตอบอย่างไรแล้วผมจะบอกไป”

“ได้ครับ ตัดสินใจอย่างไรหรือพร้อมเมื่อไหร่ก็บอกได้เลย ผมจะได้ประสานงานกับลูกชายทางโน้นให้เขาจัดที่พักและจัดรถจัดเรือเตรียมไว้”
พิทักษ์พุดยิ้มๆ

เรื่องระวีฟังเรื่องราวที่บิดาและมารดาเล่าด้วยความแปลกใจ เธอมองหน้าพี่ชายและพี่สาวที่นั่งอยู่ด้วยกันอย่างจะขอความเห็น เรื่องเดชพุดว่า

“เรื่องแบบนี้ก็มีด้วยหรือครับ ผมนึกว่าจะมีแต่ในนิยายเสียอีก”

กานดาหลบตา มองหน้าคนในครอบครัวไม่สนิท เรื่องอะไรไม่ว่าจะแปลกประหลาดแค่ไหนก็เกิดได้มีได้ทั้งนั้น ในเมื่อมันเป็นการ

ปรุ้งแต่งของมนุษย์แท้ๆ ไม่ใช่เรื่องจริง เธอรู้สึกละเอียดใจที่กำลังมีส่วนรู้เห็นการปรุ้งแต่งนี้ด้วย แต่มันก็คงจะเป็นทางเลือกสำหรับลูกสาวเธอที่ดีกว่าการทำงานกับเจ้านายที่คอยแต่จะหาโอกาสล่วงเกิน หรือการจำใจแต่งงานกับผู้ชายร้ายที่พ่อพอใจ

เธอรัดนิ้วจัดผมให้ลูกสาวด้วยความรัก พุดอ่อนโยน

“แม่รู้จักคุณนายไม้ม่างมาตั้งแต่แม่เป็นเด็ก คุณป้าบุษบงเคยพาแม่กับหนูวีไปกราบคุณนายไม้ม่างหลายครั้ง คุณพิทักษ์บอกว่าคุณนายมีรูปที่คุณป้ากอดหนูใส่กรอบวางอยู่ที่ข้างเตียงด้วย จึงเมตตานึกถึงหนูขึ้นมา แม่เชื่อว่าคุณนายไม่มีเจตนาร้ายกับหนูวีหรอกจ้ะ”

เรื่องระวีกำมือทุบขมับตัวเองเบาๆ

“หนูวีอยากจำเรื่องนี้ได้จ้ะเลย”

“อีกหน่อยหนูอาจจะนึกออก แต่ถึงนึกไม่ออกก็ไม่ใช่ไร ไม่ต้องกังวลหรอกลูก เรื่องไปพักที่เกาะก็แล้วแต่หนูวีจะตัดสินใจ สะดวกใจก็ไป ไม่อยากไปก็ไม่มีใครว่าอะไรหรอกลูก”

“แต่พ่อคิดว่าเราน่าจะลองดู ก็เราไม่ได้เสียอะไรเลยนี่นา หนูวียังจะได้โอกาสไปเที่ยวพักผ่อนอีกด้วย”

คำพูดของสามี ทำให้คุณกานดาต้องหลบตามองพื้นอยู่เป็นครู่ ได้ยินเสียงเรื่องรองสนับสนุนอย่างแข็งขัน

“จ้ะนี่ไปกันเถอะ พี่หนูเล็กจะไปเป็นเพื่อนเอง...” เธอหันไปชวนพี่ชาย “ไปด้วยกันนะคะพี่ใหญ่”

“พี่จะไปได้อย่างไร เจ้านายจะได้บีบบอกพี่ตาย งานกำลังยุ่งมาก...” เรื่องเดชพุด “แต่ว่าพี่ไปส่ง แล้วก็ไปเยี่ยมได้เรื่อยๆ จนกว่าหนูวีจะเสร็จภารกิจนะ”

เรื่องระวีจึงพุดว่า “ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงคะ หนูวีจะไปกับพี่หนูเล็ก พี่ใหญ่ไปส่งและไปเยี่ยมเราบ่อยๆ ก็แล้วกัน”

ด้วยเหตุดังนั้น อีกสามวันต่อมา สามพี่น้องก็นั่งรถมุ่งหน้าเดินทางไปยังโรงแรมชายทะเลซึ่งเป็นทีนัดหมาย เรื่องระวีซึ่งนั่งอยู่ในที่นั่งตอนหลังในรถของบริษัทของพี่ชาย มักจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูภาพ “กำไลลายดอกไม้” ที่แม่ของเธอวาด แล้วยังระบายสีให้ตามความทรงจำที่กลางเลือน

“มันอาจจะไม่เหมือนจริงเสียทีเดียว แต่ก็คล้ายๆ อย่างนี้แหละ”

แม่บอกเธอ และเธอก็ถ่ายภาพกำไลไว้ดู เธอฝากกระดาดภาพกำไลไว้ในกระเป๋าเสื้อผ้าของพี่สาว ซึ่งมีช่องเก็บเอกสารที่ปลอดภัยกว่ากระเป๋าของเธอ

“นึกออกบ้างหรือยัง แม่คนมีความหลัง” เรื่องรองหันมาหยอกเย้าเธอถอนใจ “พอนึกไปมากๆ แล้วมันเหมือนจะกลายเป็นว่าหนูวีกำลังสร้างภาพสร้างเรื่องขึ้นมาเอง ดีไม่ดีจะหลงไปคิดว่าเรื่องที่สร้างเองเป็นเรื่องจริง หนูวีเลิกคิดดีกว่า”

เรื่องรองพยักหน้า “อ้อ เลิกคิดเถอะ ไปเที่ยวกันให้สนุกดีกว่า”

เรื่องเดชถามมาจากที่นั่งคนขับรถ “แล้วเตรียมชุดว่ายน้ำกับครีมกันแดดมาด้วยหรือเปล่า มาเที่ยวทะเลยังไง ก็ต้องลงน้ำไม่ใช่หรือ”

“เตรียมมาค่ะ แต่ว่าหาผ้าถุงไม่เจอ ประเดี๋ยวไปหาซื้อเอาที่ตลาดก็ได้”

“จะเอาผ้าถุงมาทำอะไร” เรื่องเดชถาม

เธอตอบว่า “อ้าว พี่ใหญ่ไม่รู้อะไร ผ้าถุงนี่แหละเป็นได้ทุกอย่าง นอกจากใช้เป็นกระโปรงแล้วยังเป็นห้องน้ำ เป็นห้องแต่งตัว มีประโยชน์สารพัดเลย”

“อ้อ นึกออกละ เป็นห้องน้ำเวลาเธอจะเก็บดอกไม้ข้างทางใช่ไหม”

“จะปวดฉี่ปวดอึ ผ้าถุงช่วยได้ทั้งนั้นค่ะ” เธอพุด พาให้พี่ๆ ได้หัวเราะ

สามพี่น้องถูกจัดให้พักที่โรงแรมหรูริมทะเลขณะที่รถลูกชายของทนายความซึ่งจะมารับพาขึ้นเรือข้ามทะเลไปยัง “บ้านทับเหนือทะเล” ซึ่งเป็นที่หมาย ห้องพักรูสามห้องเรียงกันออกจะมากเกินความจำเป็น แต่ว่ากว่าจะรู้ตัว เธอก็ถูกแยกห้องนอนกันแล้วอย่างเรียบร้อย

“สิ้นเปลืองโดยใช้เหตุนะนี่” เรื่องรองบ่น “หรือว่าคุณนายไม้ม่างจะเป็นเจ้าของโรงแรมนี้ด้วยก็ไม่รู้”

เรื่องระวีกระโดดขึ้นนอนแผ่กางแขนขาบนเตียงใหญ่

“ก็ดีเหมือนกันนะคะ หนูวีจะได้นอนดินให้เต็มที่ ไม่ต้องกลัวว่าจะดินไปถูกพี่หนูเล็กเข้า”

“อายุเท่าไรแล้วยังอยากจะนอนดินอีกหรือเธอ ถ้าแต่งงานแล้วดินใส่สามีละก็ มีหวังโดนตีตกลงจากเตียงเที่ยวจะบอกให้”

“หนูวีไม่แต่งกับคนใจร้ายหรอก”

“เลือกได้หรือ..?” พี่สาวดึงอย่างนึกรู้

เธอนึกถึงอำพน หม่อมเจ้าอารมณ์ที่พ่อหมายใจแล้วก็ทำหน้าที่เบ้
ถูกแล้ว ถ้าพ่อตกลง เธอก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือก

เข้าห้องแล้วเรื่องเดชซึ่งพลีจากขั้บรถก็ขออนอนพัก ขณะที่สองสาว
ชวนกันเดินตลาด เรื่องระวีได้ขนมหลายอย่าง เครื่องใช้แล้วยังผ้าถุง
หลายผืนทั้งสำหรับตนเองและพี่สาว หลังจากนั้นเรื่องรองเห็นกำไลชุบทอง
ฝั่งพลอยสีสวยวางล่อตาอยู่ที่เรียกกันดู

เรื่องรองพูดว่า “สวยดี ถ้าเป็นทองจริงพลอยจริงก็สู้กับกำไล
สิบล้านได้เลย”

เรื่องระวีหยิบขึ้นมาพิจารณา พูดเจ้อหัวเราะ

“แหม ที่แท้กำไลล้ำค่าก็ลอกเลียนแบบจากกำไลข้างถนนนี่เอง”

เธอทั้งสองกลับมาถึงโรงแรมแล้วแยกย้ายกันขึ้นห้อง บ่ายจัด
เรื่องระวีได้รับโทรศัพท์จากพี่สาว บอกว่าได้คืนห้องพักไปแล้ว กำลังจะ
ย้ายมานอนกับเธอ

“อ้าว เกิดอะไรขึ้น พี่หนูเล็กกลัวผีไม่กล้านอนคนเดียวหรือ”

“เปล่าสักหน่อย แต่ว่ามีคนกำลังต้องการห้องอย่างที่สุด พี่เห็นว่า
เรามีห้องส่วนเกินอยู่ที่เลยคืนให้เขาไป”

“อู้หู คุณพี่หนูเล็กของหนูวิช่างใจกว้างน่ารักจริง” หญิงสาวพูด
พลางหัวเราะ “เรื่องเป็นยังไงหรือเจ้าคะ”

เรื่องรองเล่ายิ้มๆ ขณะที่เก็บข้าวของ

“คือว่าพี่กับพี่ใหญ่กำลังรอจะสอบถามพนักงานที่เค้าเตอร์เกี่ยวกับคน
ที่จองห้องให้เราและจะมารับเรา แล้วเห็นคนคู่นี้เขากำลังเถียงกัน เพราะว่า
มีห้องเหลืออยู่เพียงห้องเดียว แต่ว่าเขาจะไปพักที่อื่นก็ไม่ได้เพราะว่ามีนัด
สำคัญจะมีคนมารับที่นี้ คนหนึ่งบอกว่านอนห้องเดียวกันก็ได้ไม่เป็นไร
แต่อีกคนหนึ่งก็ไม่ยอมเพราะเห็นว่าไม่เหมาะสมที่ผู้ชายกับผู้หญิงจะมาพัก
ค้างแรมอยู่ในห้องเดียวกันแบบนั้น กลัวว่าจะถูกเข้าใจผิดมันจะไม่งาม”

“อ้อ เข้าใจละ คุณผู้ชายถือโอกาสที่ไม่มีห้อง ก็เลยจะนอนห้อง
เดียวกันกับคุณผู้หญิง แต่คุณผู้หญิงรู้ทันก็เลยไม่ยอมเถียงกันจนพี่หนูเล็ก
สงสาร กลัวว่าเธอจะใจอ่อนยอมตามแล้วเสียรู้คนฉวยโอกาสใช้ใหม่ล่ะคะ”

“เกือบใช่” เรื่องรองหัวเราะออกมา

“ยังไงคะเกือบใช่”

“ตกลงมาก็คือคนที่อยากจะให้พักห้องเดียวกันคือคุณผู้หญิง ส่วนคน
ที่ไม่ยอมคือคุณผู้ชาย พี่ใหญ่กับพี่ฟ้งอยู่ตั้งนานยังหัวเราะกันเลย สงสาร
คุณผู้ชายว่าอาจใจอ่อน แล้วยอมตามจนเสียท่าคุณผู้หญิงต่างหากล่ะจ๊ะ”

“ฮ้า จริงหรือคะ แบบนี้ก็มีด้วย”

แล้วพี่น้องก็หัวเราะกันอย่างขบขัน

เธอเพิ่งช่วยกันเก็บของเสร็จกำลังโยกย้าย พนักงานของโรงแรมก็รีบ
ขึ้นมาทำความสะอาดจัดห้องปูเตียงให้ใหม่ อีกชั่วครู่ ชายหญิงคู่นี้ก็เดิน
ตามกันใกล้เข้ามา ฝ่ายชายร่างสูงหนาดูมันคงแข็งแรง ลากกระเป๋าเดินทาง
สีชมพูสวยใสมาส่งฝ่ายหญิง เรื่องระวีได้ยินเสียงพี่ชายและพี่สาวคุยกับ
เพื่อนใหม่อยู่ที่หน้าประตูห้อง เสียงทุ่มๆ ที่น่าฟังของชายหนุ่มกล่าวขอบคุณ
อีกครั้งที่เรื่องรองสละห้องพักให้

“แน่ใจว่าไม่เป็นการรบกวนจนเกินไปหรือครับ” เขาถาม และ
เรื่องรองก็ตอบรับขันแข็ง

“ไม่รบกวนเลยคะ เรามากันสามคนพักสามห้อง รู้สึกเกรงใจเจ้าภาพ
มากอยู่แล้วคะ”

“ความจริงก็ไม่น่าจะต้องรบกวนใครเลย เรากำลังจะหมั้นกันอยู่แล้ว
นอนห้องเดียวกันไม่เห็นจะแปลกอะไรเลย” เสียงฝ่ายหญิงตวัดงอนๆ

“ไม่ได้หรอกครับ น้องวรรณ น่าจิตจะตำหนิพี่เอาได้”

“แหม น้องวรรณพูดตั้งกี่ครั้งแล้วว่าแม่ไม่ว่าๆ พี่หนึ่งจะหัวโบราณ
ไปถึงไหนกันคะ”

“พี่เห็นแก่น้องวรรณนะจ๊ะ”

“ก็น้องวรรณขอหรือเปล่าล่ะคะ”

เรื่องระวีรู้สึกขำ อยากเห็นหน้าคุณ “น้องวรรณ” สาวใจกล้าขึ้นมา
จึงเยี่ยมหน้าออกไปมอง...

แล้วเธอก็ต้องชะงัก คนทั้งสองแม่ไม่ได้หันมาตรงๆ แต่เธอก็จำได้ดี
ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่เธอพบที่สนามบิน เขาก็มลงมาหาเธอทำให้เธอตกใจผะ
เซแทบล้ม เขาจับแขนดึงตัวเธอไว้ เธอมองเขาและเขามองเธอเป็นนาน
ด้วยสายตาแปลกๆ เขาขอเบอร์โทรศัพท์ของเธออ้างว่าอยากฟังเพลงที่เธอ
อัดร้องขณะที่ยืนรอพี่ชาย แล้วผู้หญิงคนนี้ก็มารับและกอดเขาครั้งแล้ว
ครั้งเล่าด้วยความคิดถึง

เธอรีบหลบกลับเข้าห้องในทันที.....